

Comentariul poeziei Nunta Zamfirei scrisa de George Cosbuc - a doua parte

Cosbuc transfigureaza ceremonialul unei nunti taranesti (petitul, invitarea nuntasilor si primirea lor, aparitia mirilor si a nasilor, cununia, petrecerea, cu jocul specific romanesc al horei, urarile). Sarbatoarea nuntii se proiecteaza in revarsarea exuberanta de vitalitate a unei feerii idilice.

Intreaga poezie - o hora imensa avand ca tema nunta taraneasca - comunica dragostea de viata pe care o exprima pretuirea iubirii si a bucuriilor lumii, umorul bonom, gustul frumosului si legea omeniei. Scena horei intinse in fata bisericii, in timpul cununiei, este de o extraordinara plasticitate. Cosbuc reda intr-o singura strofa intreaga hora romaneasca mecanismul jocului fiind magistral reprodus, sub aspect vizual si auditiv, in toata armonia sa vie: 'Trei pasi la stanga linisor/ Si alti trei pasi la dreapta lor, Se prind de maini si se desprind/ S-aduna-n cerc si iar se-ntind/ Si bat pamantul tropotind/ in tact usor.'

Tot ce urmeaza excelentei descrieri a jocului traditional e stralucit. Cheful tine ca-n povesti, patruzeci de zile intregi, ospatul are dimensiuni homerice: mesele inconjurate de crai, craiese, "ghenarari de neam strain" se intind pana in zare; curg rauri de vin; nuntasii beau vartos si se avanta in joc. Nunta urmeaza un program statornicit prin datini milenare.

Poezia, de o voiosie molipsitoare, se incheie cu urarea pitoresc si sagalnic traditionala "Si-a zis: -Cat mac e prin livezi/ Atatia ani la miri urez/ Si-un print la anul/ bland si mic/ Sa creasca mare sivoinic/ iar noi sa mai jucam un pic/ Si la botez!"

Este balada "Nunta Zamfirei" o capodopera? Daca da, ce-i confera poeziei rangul de opera literara exemplara?

"Nunta Zamfirei" ramane o capodopera prin extraordinara potrivire a mijloacelor artistice, prin cadenta verbului, prin sententiozitatea frazei impecabil ritmata, incarcata de specificul national al limbii cunoscute de poet intr-un mediu taranesc arhaic.

Cuvintele populare si expresiile ocupa tot discursul poetic, intr-o oralitate festiva, potrivita cu imprejurarea.

Fata lui Sageata - "Icoana-ntr-un altar s-o pui" - a "fost petita des" de toti cati "au trecut al casei prag".

Ea s-a-ndragit de "alesul" ei, pentru ca acesta "i-a fost menit". In orice vers, in orice intorsatura sintactica gasim virtutile stilului oral (oralitatea taraneasca festiva), care impune schimbari de ritm si modulatii determinate de coparticiparea povestitorului. Cand "s-a implinit ajunul zilei de nuntit", radvanele "trosneau de crai" si coborau pe "poteci de plai". Paltin-Crai "starosteste" (spune oratia de nunta), fetele si flacaii joaca dupa tilinci, "cu zdranganeii la opinci", iar "craiese" stau la masa, "alaturea cu ghinarii de neam strain". Piticul Barba-Cot sare intr-un picior, "de nu-si da rand", si Mugur - Imparat "inchina" cu "paharul plin".